

ဆုမြတ်မွန်မွန်

ချစ်သူကအခါတော်ပေးထားတဲ့

ငါ့ရဲ့အစွဲအလမ်း

၂၈၆

လှမျိုးခင်သည် ခရီးသွားလျှင် ဘယ်လိုမှ အိပ်မပျော်နိုင်သူ ဖြစ်လေရာ အခုလည်း သူစီးလာသောကားဟာ ပဲခူးရောက်နေပြီဆိုတာသိလျှင် အိတ်ကဖုန်းကို ထုတ်ပြီးနောက် လေးသောင်းထံ ဖုန်းခေါ်လိုက်သည်။ ဒီအချိန်မှာ အိပ်မက်ကောင်းတုန်း ဖြစ်မည်ဟု မျှော်လင့်ရသော လေးသောင်းဟာ ထင်ထားတဲ့ အတိုင်း ဖုန်းကို တော်တော်နှင့် မကိုင်ချေ။ သူကလည်း ဘယ်ရမလဲ အညာသားသူဌေးသားပီပီ ဂျီအက်စ်အမ်ကတစ်လုံး၊ စီဒီအမ်အေကတစ်လုံး နှစ်လုံးကိုင်သူ ဖြစ်သောကြောင့် ဖုန်းနှစ်လုံးနဲ့ ပင် လေးသောင်းရဲ့ ဟန်းဒ်ဖုန်းရော၊ အိမ်ဖုန်းရောကိုပါ ပြိုင်တူခေါ်သည်။

ကဲ ... ဒီလိုဆိုတော့ ခုတင်ဘေးက စားပွဲပုလေးပေါ်မှာ တင်ထားတဲ့ အိမ်ဖုန်းကလည်း ဂလုံ ဂလွမ်ခေါ်၊ ခေါင်းအုံးဘေးမှာ ထားမယ့် ဟန်းဒ်ဖုန်းကလည်း မရပ်မနားအော်တော့မယ် မဟုတ်လား။ ဘယ်ဖုန်းကို ကိုင်မလဲ ကြိုက်တဲ့ ဖုန်းကိုသာကိုင်။

"ဟယ်လို ... ဟယ်လို ... ကြားလား"

တစ်ဖက်မှ ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်တော့ထင်။ ဖုန်းနှစ်လုံးစလုံးကို ကိုင်ကာ အိပ်ချင်မူးတူး အသံပြကြီးဖြင့် နင်းကန်ကုန်းအော်တော့သည်။ မြန်မာပြည်မှာ ဟန်းဒ်ဖုန်းကိုင်သော လူတွေရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း ဖုန်းဖွင့်လို

ကံတာနှင့် ကြားလား ဟူသော စကားကို နားဆင်ရတာ ဖြစ်တော့သည်။
။ မသိတဲ့ နိုင်ငံခြားသားတွေကဆိုလျှင် ကြားလားဆိုတာ မင်္ဂလာပါဟူသော နှုတ်ဆက်စကားလိုပင် ထင်နေကြလေသည်။

"ကြားတယ် ... ကြားတယ်"

"အေး ... ကြားရင် ပြန်အိပ်ပြီ"

"ဟား ... ပြန်မအိပ်နဲ့ လေ၊ လေးသောင်း ကြားလားဗျ၊ ကျွန်တော်ပါ"

"ဟေ့ကောင် ... အရူး၊ မင်း ဘယ်ဖုန်းနဲ့ ပြောနေတာလဲ၊ ငါ့နားထဲမှ ဟိုဘက်နားရော ဒီဘက်နားကရောပါ မင်းအသံတွေကို ကြားနေရတယ်"

"နှစ်လုံးစလုံးနဲ့ ပြောနေတာ"

"ဟား ... မင်း အရူးပဲ။ ဟေ့ကောင် ... တစ်လုံးကိုချ ... တောက် ... စောစောစီးစီး ဘာလာအရူးထနေတာလဲ၊ ငါ ဆဲလိုက်ရ၊ မကောင်းဘဲ ရှိတော့မယ်"

"လေးသောင်း ... ကျွန်တော် ပဲခူး ရောက်နေပြီဗျ"

"မင်းဘာသာမင်း ပဲခူးမကလို့ ငရဲပြည်ပဲရောက်ရောက် ဒီအချိန် ငါ့ကို ဖုန်းဆက်ပြီး နိုးစရာလား လဒရ"

"ဟား ... နှိုးရမှာ ပေါ့။ လေးသောင်း ကျွန်တော့်ကို လာကြိုရမှာ လေဗျ၊ ခုတည်းက ကြိုနှိုးထားမှ အိပဲ အိပဲ လုပ်တတ်တဲ့ လေးသောင်းရဲ့ အကျင့်နဲ့ ကြိုမယ့်အချိန် ကွက်တိဖြစ်မှာ ပေါ့ ..."

ဒီကားတွေက မတရားမြန်တာဗျ။ ပဲခူးနဲ့ ရန်ကုန်ဆို ရွတ်ခနဲရောက်

မှာ ။ ခုတည်းက လေးသောင်း ထတော့။ မျက်နှာလေး ဘာလေးသစ်
တော့၊ အဝတ်အစားလေး ဘာလေးလဲ ..."

"ဟေ့ကောင် ... စိတ်ကူးတွေယဉ်ပြီး စွတ်ပြောမနေနဲ့ ။ မင်းကို
လာကြိုမယ်လို့ ဘယ်သူက ပြောလို့လဲ

ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကားငှားလာခဲ့"

အကြင်နာကင်းမဲ့သော သူဦးလေးက အဲဒီလိုပြောလိုက်တာနှင့် သူ
က ဟာခနဲ အော်သံကျယ်ကြီးက ကားထဲမှာ
လွင့်စဉ်ပေါက်ကွဲထွက်သွားသည် ။ သူ့ဘေးခုံက ဦးလေးကြီးက သူ့ကို
ဘုရားရှိုးလေသည် ။

"လေးသောင်း ... ဒီတူလေး တစ်ယောက် ရှိတာဗျာ"

"ဟေ့ကောင် ... တစ်ယောက်မှ မရှိလည်း ဒီစတိုင် ပဲ။ ဘုရင့်နောင်နဲ့
အောင်မင်္ဂလာအဝေးပြေးကွင်း တောင်ထိပ်နဲ့ မြောက်ထိပ်ပဲကွ...

မင်းတစ်ယောက်တည်းများကွာ ကိုယ့်ဟာကိုယ် Taxi ငှားလာ။ နား
တောင် အေးသေးတယ်။ ကားတွေများ ပေါ့လို့ ၊ ကားငှားလာခဲ့၊ ငါ လာ
မကြိုနိုင်ဘူး။ ဖုန်းလည်း ထပ်မဆက်နဲ့ ဖုန်းပိတ်ပြီး ဆက်အိပ်ပြီ။ လာမှ
တံခါးထဖွင့်ပေးမယ် ... ဒါပဲ"

လုံးဝကို Heart ထိဖွယ် စကားများ ဖြင့် သူဦးလေးလူပျိုသိုးကြီးကား
ရက်ရက်စက်စက် ဖုန်းချလို့ သွားလေသည် ။ သူက အံ့ကြိတ်ပြီး ကျန်ရစ်
ခဲ့သည် ။ ရန်ကုန်မှာ သူ လာနေမယ်ဆိုကတည်းက သူဦးလေး
လူပျိုသိုးကြီးကား သူ့ကို လေစိမ်းတွေစတိုက်နေတာပဲ ဖြစ်တော့သည် ။
သူတို့ ဇာတိဟာ မန္တလေးတိုင်းထဲက ကျောက်ပန်းတောင်းဇာတိဖြစ်ပြီး
သူမိဘတွေဟာ ကျောက်ပန်းတောင်းမြို့ရဲ့ မျက်နှာဖုံးများ ဖြစ်ကြသည်

။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေမှာ အော်တတ်သော ကျောက်ပန်းတောင်းဂိတ် ဆုံး ဆိုတဲ့ စကားတွင် လေသည့်အတိုင်း အချို့သကာ ထန်းလျက်ပေါ လေသော သူတို့ မြို့မှာ သူတို့ က ထန်းလျက်ပွဲရုံ၊ ပဲနှမ်းမျိုးစုံပွဲရုံနှင့်အတူ ဆယ်ဘီးကားကြီးတွေနှင့် ကုန်စည်တင်ပို့သော အဝေးပြေးကားကြီး တွေကိုပါ ပိုင်ဆိုင်သည် ။

အမြော်အမြင်ရှိလေသော သူ့အဖေဟာ သူ ဆယ်တန်းလောက်မှာ ပဲ ရန်ကုန်ရှိ ဘုရင့်နောင်ပွဲရုံတန်းမှာ ပါ ပွဲရုံတစ်ရံလာဖွင့်ထားပြီး ရန်ကုန် ဈေးကွက်ကိုပါ နယ်ချဲ့ခိုင်းထားတာဖြစ်သည် ။ အဲဒီပွဲရုံကိုတော့ သူ့ဦး လေးက ဦးစီးသလို သူ့အဖေကလည်း တစ်လတစ်ခါလောက် ရန်ကုန်သို့ ပုံမှန်ဆင်းကာ ကြီးကြပ်သည် ။ သူကတော့ အဲဒီအချိန်တွေမှာ မိတ္ထီလာ တက္ကသိုလ်မှာ ကဲကောင်းတုန်းပင်။ သူက ကျောက်ပန်းတောင်းက ဆယ်တန်း အောင်သည် မို့ တက္ကသိုလ်တက်သောအခါ မိတ္ထီလာတက္ကသိုလ် မှာ သင်္ချာဘာသာ အထူးပြုဖြင့် တက်ရသည် ။ မိဘအလုပ်တွေ ဘာတွေ လဲ ကြုံရင် ကြုံသလိုသာကူညီပြီး သိပ်စိတ်ဝင်တစား မရှိခဲ့ပါ။

မိတ္ထီလာတက္ကသိုလ်ကနေ သင်္ချာဘွဲ့တစ်ဘွဲ့ ရပြီး တစ်နှစ်လောက်အထိလည်း အေးအေးဆေးဆေးပဲ ဖြစ်သည် ။ အဲဒီလို အေးရာအေးကြောင်းနေလာသော သူ့ကို သူ့အဖေက တစ်နေ့မှာ တော့ အမိန့်တစ်ခု ထုတ်ပြန်လာတော့သည် ။

"မောင်ခင် ... မင်း ရန်ကုန်မှာ MBA သွားတက်ရမယ်။ အဲဒီအတွက် ဝင်ခွင့်စာမေးပွဲဖြေဖို့ ကိစ္စရှိတယ်။ စုံစမ်းပြီး ငါ့ကိုပြန်ပြော"

သူ့အဖေကား ကျောက်ပန်းတောင်းသာနေတယ်။ အထင်သေးလို့ ကတော့ မရချေ။ အရင်ခေတ်က တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတွေလို လော့ဂရက်သမ်ကြီး ကျကွဲသွားလို့ ပါဆိုတဲ့ အချိုးမျိုး သွားချိုး၍ မရ။ ဘွဲ့ရပညာ

တတ်တစ်ယောက် မဟုတ်ပေမယ့် ပြင်ပဗဟု သုတကတော့ လေ့လာလိုက်စားမှု အားကောင်းကာ နေရာတကာ၌ နို့နို့စပ်စပ်ရှိသူ ဖြစ်သည်။ မိဒီယာပေါင်းစုံကို နေ့စဉ်လေ့လာဆည်းပူးသောကြောင့် ကမ္ဘာကြီးမှာ နေ့စဉ်ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကအစ သိသည်။

အခုလည်း စီးပွားရေးဆိုင်ရာ ပညာရပ်တစ်ခုဖြစ်သော MBA သင်တန်းကို တက်ခိုင်းနေပြီ။

"အဖေ MBA က ရန်ကုန်ကို သွားတက်ရမှာ လား။ မိတ္ထီလာမှာလည်း တက်လို့ ရတယ်လေ။ မိတ္ထီလာစီးပွားရေးတက္ကသိုလ်မှာ လည်း MBA ဘွဲ့ပေးတာပဲဟာ၊ နီးနီးနားနား မိတ္ထီလာမှာ ပဲ ..."

သူ့စကားတောင် မဆုံးသေး။ သူ့အဖေက ဆက်ပြောသည်။

"ဟေ့ကောင် မိတ္ထီလာမှာ တက်လို့ ရတာ ငါသိတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းကို တမင် အမြင်ကျယ်စေချင်လို့ ရန်ကုန်ကို လွှတ်တာ။ မင်း မိတ္ထီလာမှာ လည်း သုံးနှစ်တောင် ကျောင်းတက်ပြီးပြီ ..."

အခုလည်း မိတ္ထီလာနေပြန် ဘာသဘောလဲ။ မိတ္ထီလာမှာ မင်းရည်းစား ရှိနေလို့ လား။

"ဟာ ... မဟုတ်ကဟုတ်က။ မရှိပါဘူး အဖေကလည်း ။ ကျွန်တော်က ပြောပြတာပါ။"

"ပြောပြမနေနဲ့ ။ ငါသိတယ်။ မင်းကို တမင် ရန်ကုန်မှာ တက်ခိုင်းတာ။ ဟိုမှာ ပွဲရုံတွေလည်း ရှိတယ်။ နေရာအိမ်လည်း အဆင်သင့်ပဲ ..."

နောက်ဆိုရင် ရန်ကုန်က စီးပွားရေးမြို့တော် ဖြစ်လာတော့မှာ ။ ဒီတော့ မင်း ရန်ကုန်မှာ ပဲ MBA တက်ဖို့ ပြင်ဆင်။ တစ်ခါတည်း ပြောထားမယ်။ ဟိုမှာ သွားတက်ခိုင်းတာ မင်းကို အပျော်သွားတက်ခိုင်းတာ

မဟုတ်ဘူး နော်။ ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေကိုလုပ်မယ့် လူငယ်တစ်ယောက်အတွက် MBA ဆိုတာ တက်ကို တက်ထားသင့်တဲ့ ပညာရပ်တစ်ခုမို့ မင်းကို တက်ခိုင်းတာ ...

ပြီးတော့ ဒီထက် လူရည်လည်ပြီး တိုးတက်စေချင်လို့ ။ မြို့ပြယဉ်ကျေးမှုအထာနဲ့ အသားကျနေစေချင်လို့ ။ ဝင်ဆံ့စေချင်လို့ ။ ငွေကို ချွေတာရမယ်လို့ ငါမပြောဘူး။ မကောင်းတဲ့ နေရာ မဟုတ်တဲ့ နေရာမှာ လျှောက်မသုံးရင်တော်ပြီ ...

ငါပြောတာ သဘောပေါက်လား"

မပေါက်လည်း ဘဲ ပေါက်တယ်လို့ ပြောရတာက သားသမီးတို့ ရဲ့ ထုံးစံလိုဖြစ်နေပြီမို့ သူက ခေါင်းသာညိတ်ပြလိုက်ရတော့သည် ။ အဲဒီလို နှင့် သူ့အဖေရဲ့ သဘောတော်ကျ သူက ရန်ကုန်မှာ MBA သင်တန်းတက်ဖို့ ဖြစ်လာခဲ့တော့သည် ။ ပထမတစ်ခေါက် ရန်ကုန်ဆင်းကာ ဝင်ခွင့်စာမေးပွဲတွေ ဘာတွေအရင်ဖြေပြီးမှ ဝင်ခွင့်အောင်မြင်ပြီးနောက် ကျောင်းလာတက်ဖို့ အတွက် ရန်ကုန်သို့ ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည် ။ သူ့ဦးလေး အရင်းခေါက်ခေါက်ကြီး တစ်ယောက်လုံး ရှိတာတောင် နွေးထွေးစွာလာကြိုဖော်မရသဖြင့် ရန်ကုန်သည် သူ့ကို ခပ်စိမ်းစိမ်းပဲ ကြိုဆိုလိုက်သည် ဟု သူကတော့ ဇာတ်နာနာဖြင့် တွေး လိုက်လေသည် ။

ဒီလိုနှင့် သူ စီးလာသော Express ကားကြီးဟာ အောင်မင်္ဂလာအဝေးပြေးကွင်းသို့ အောင်မြင်စွာနှင့် ဆိုက်ရောက်သွားတော့သည် ။ သူက ကျောပိုးအိတ်တစ်လုံး၊ လတ်ဂ်ဂေ့ချုံတစ်လုံးနှင့်မို့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးရှိကာ Taxi ငှားဖို့ ထွက်လာခဲ့သည် ။ သူ့ကို အလုအယက် ပိုင်းဆွဲနေသော လူများကို ရှောင်ကွင်းကာ Taxi တစ်စီးကိုမှီပြီးရပ်နေသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်ထံ သူကချဉ်းကပ်သွားလိုက်သည် ။

ရ န်ကုန် မှာ မိန်းကလေးတွေ Taxi မောင်းနေပြီဟု ပြောသံကြားဖူးသဖြင့် သူက အဲဒီ ကောင်မလေးရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ သူမခမျာ မိန်းကလေးဆိုတော့ ယောက်ျားတွေနှင့်အပြိုင် ခရီးသည် တွေကို ဆွဲလား ခေါ်လား မလုပ်နိုင်ရှာဘူးထင်တယ်ဟု ကရုဏာသက်မိသွားတာကြောင့်လည်း ဘယ်ခရီးသည် ကိုမှ ဝင်မလှဘဲ အေးအေးဆေးဆေး ရပ်နေသော သူမထံသို့ လျှောက်သွားမိတာလည်း ပါသည်။ ။ ပြီးတော့ သူမ မှီရပ်နေသော Taxi ကားကလည်း ဆလွန်းအလုံးဖြစ်ကာ သားသားနားနားလည်း ရှိလှသည်။ ။

"ကားငှားချင်လို့ "

သူက ပြောလိုက်လျှင် သူမက သူ့ကို မျက်ခုံးပင့်ကြည့်သည်။ ။ မိုးအုံ့အုံ့ ချမ်းစိမ့်စိမ့် မနက်ခင်း ခြောက်နာရီလောက်မို့ ခေါင်းစွပ်ဂျာကင် မိုးပြာနုရောင်လေးကို ဝတ်ထားသော ပိန်ပိန်ရှည်ရှည် ကောင်မလေးသည် အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲ လက်နှိုက်ထည့်ကာ သူ့ကို အသေအချာ ပြန်စိုက်ကြည့်နေသည် မို့ သူက ရင်ထဲမှာ ဖိုးသိုးဖပ်သပ်တောင် ဖြစ်ချင်သွားသည်။ ။ ခရီးသွားနေသူမို့ သူ့ရုပ်ဟာ သိပ်လန်းဦးမည့်ပုံ မပေါ်ပါ။

"ဟေ့ ... ငါပြောနေတာ ကြားလား။ ကားငှားချင်လို့ ... လို့။ ကားအားလား"

"ကား။ အင်း ... အားပါတယ်"

"အားရင် ရွှေစံပယ်ရိပ်မွန်အိမ်ရာကို သွားချင်လို့ ။ ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ"

"အဲ ... ခုနှစ်ထောင်ပါ၊ ခုနှစ်ထောင်ပဲပေး"

"အား ... များ တယ်။ ငါးထောင်ထားလိုက်"

"ငါးထောင် အင်း ... ငါးထောင်ဆိုတော့လည်း ငါးထောင်ပေါ့၊ ကဲ ... တက်"

"ဟိတ် ... အခု သွားမှာ နော်"

"ရော် ... အခု မသွားလို့ ဘယ်နှနာရီမှ သွားချင်လို့ လဲ"

"သိဘူးလေ၊ မင်းတို့ က လမ်းကြောင်းတူ ခရီးသည် တွေစုပြီး တင် တတ်လွန်းလို့ ။ အဲဒါမျိုးတွေဆို မစောင့်နိုင်ဘူးလို့ ပြောတာ"

"မစောင့်ပါနဲ့ ကျွန်မကလည်း အခုသွားမှာ ။ ကဲ ... တက်"

သူမက သူ့အဝတ်အိတ်တွေတောင် တင်ပေးဖော်မရဘဲ ကားမောင်း သူနေရာမှာ ဝင်ထိုင်တာမို့ သူကပဲ အိတ်တွေကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်တင် ကာ ကားပေါ်ထိုင်ရသည် ။ သူလည်း နောက်ခန်းမှာ ထိုင်ပြီးရော သူမ က ကားကို ကျင်လည်စွာကွေ့ချိုး မောင်းထွက်သွားသည် ။ သူမ ကားကို ကျင်ကျင်လည်လည် မောင်းနေပုံကို သူက နောက်ခန်းထဲမှာ သဘောတ ကျနှင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြီး ပြုံးကြည့်သည် ။

"မင်း ဒီအလုပ် လုပ်စားတာ ကြာပြီလား"

"ဟမ် ... ဘာပြောတာလဲ"

"ဪ ... Taxi မောင်းတာ ကြာပြီလားလို့ ပြောတာပါ"

"အင်း ... ဆိုပါတော့"

"ကောင်းပါတယ်၊ နောက်ဆို ယောက်ျားတွေအတွက်တောင် အလုပ် တွေ ရှားပါးလာတော့မယ်နဲ့ တူတယ်နော် ..."

နဂိုထဲက အလုပ်ခေါ်ရင် မိန်းကလေးတွေကို ဦးစားပေးခေါ်နေကြ တဲ့ ခေတ်ကြီးထဲမှာ အခု မိန်းမတွေကပါ ယောက်ျားလေး အလုပ်တွေ ဝ

င်လုပ်တယ်ဆိုတော့၊ ဟဲ ... ဟဲ ... နောက်ဆို ကျွန်တော်တို့ ယောက်ျားတွေ အိမ်မှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေရတော့မယ်နဲ့ တူတယ်နော်"

သူ့စကားကို ကောင်မလေးက ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ နောက်ကြည့်မှန်ထဲမှ အသာလှမ်းကြည့်ကာ ပြုံးနေသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုအပြည့်နှင့် ကားကို ကျင်လည်စွာမောင်းနေသော ကောင်မလေးကို သူက ခင်မင်ရင်းနှီးစိတ်တွေ ဖြစ်ထွန်းကာ စကားကို ဆက်ပြောနေမိသည်။

"ခင်ဗျား ... ဘွဲ့ရပြီးပြီလားဗျ"

"အင်း"

"ဟုတ်လား ... ကျွန်တော်လည်း ရပြီးပြီဗျ။ သင်္ချာနဲ့ လေ၊ ဇာတိကတော့ ကျောက်ပန်းတောင်းကပေါ့ဗျာ၊ အခု ရန်ကုန်ကို MBA လာတက်တာဗျ။ သိတယ်မဟုတ်လား MBA ..."

ခုခေတ်မှာ တော့ စီးပွားရေးလုပ်မယ့်လူတိုင်း တက်ထားရင်တော့ မမှားတဲ့ ပညာရပ်တစ်ခုပေါ့ဗျာ။ ကျောက်ပန်းတောင်းနားက မိတ္ထီလာမှာလည်း စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်ရှိတော့ တက်လို့ တော့ရတယ်ဗျ။ ဒါပေမဲ့ အဖေက ပိုပြီး အမြင်ကျယ်အောင်ဆိုပြီး ရန်ကုန်ကို လွှတ်တာ ...

အပေါင်းအသင်းတွေက နယ်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့ ရန်ကုန်ကို လာရတာ ငေါင်တယ်ဗျာ။ သိလား"

သူ့စကားကို သူမက ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြသည်။ အဲဒီအချိန်မှာ ပဲဖုန်းမြည်သံ ထွက်ပေါ်လာတာကြောင့် သူက သူ့ရဲ့ ဖုန်းတွေကများ လားဟု ယောင်ယမ်းပြီး ထုတ်ကြည့်သော်လည်း ရှေ့က ဟယ်လို ဆိုသော အသံကြားမှ သူမဆီကဖုန်းဆိုတာ သိလိုက်ရသည်။ Taxi သမားကလည်း

ဟန်းဒ်ဖုန်းနဲ့ အဆင့်မြင့်သားပဲဟု တွေးမိသွားတုန်းမှာ ပဲ သူမက ဖုန်းပိတ်လိုက်တာ တွေ့ရသဖြင့် စကားကို ထပ်ဆက်မိပြန်သည်။ ။

"ခင်ဗျားတို့ Taxi ဆွဲတာ တော်တော်ကိုက်တယ်နဲ့ တူတယ်နော်၊ ဟန်းဒ်ဖုန်းတွေ ဘာတွေနဲ့ ... ဟဲ ... ဟဲ"

"မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါက ကတ်ဖုန်းပါ။ မဖြစ်မနေမို့ ဆောင်ထားရတာ တစ်ခါတလေကျရင် ကက်စတန်မာတွေက ဖုန်းဆက်ပြီး လှမ်းခေါ်တာမျိုးတွေ ရှိတယ်လေ"

"ဪ ... ဪ ... ဟုတ်တာပေါ့။ ဟုတ်တာပေါ့ ကတ်ဖုန်းတွေ ငါးသိန်းတန်ဖုန်းတွေ ပေါ်လာတော့ လူလတ်တန်းစားတွေ ဖုန်းကိုင်နိုင်လာတာပေါ့ ..."

ကောင်းပါတယ် ... ကောင်းပါတယ် ...

ရန်ကုန်မှာ ရော ခုတလော ဘာတွေခေတ်စားနေလဲဗျ။ ကျွန်တော်လည်း ရန်ကုန်မရောက်တာ ကြာပြီဆိုတော့ ဘာခွင်တွေ ကောင်းလဲဟင်"

"ဒီလိုပါပဲ၊ ကားဈေးတွေတော့ အရမ်းကျတယ်"

"အေးဗျ ... နော် ... ကြားတယ် ... ကြားတယ်၊ တချို့ကားတွေဆို ရာနဲ့ ချီပြီး ပြုတ်ကျတာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ က အိမ်မှာ အဝေးပြေးကားတွေလည်း ထောင်ထားတယ်ဗျ။ အရင်တုန်းကတော့ ကိုက်ပါတယ်။ ကားက လုပ်တတ်ရင် ပွားတာလေ၊ တစ်စီးကနေ နှစ်စီးဖြစ်တာ ..."

ကျွန်တော်တို့ မြို့မှာ ဆိုရင် ဆယ်ဘီးကားမပိုင်တဲ့ အိမ်ဆိုတာ ခပ်ရှားရှားဗျ။ ဟဲ...ဟဲ ... ခုနောက်ပိုင်းတော့ ကုန်နည်းနည်းရှားလာတယ် ...

ဪ ... နောက်ဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ ရော အဝေးပြေးကားကြီးတွေ တ

က်မောင်းဖို့ စိတ်ကူးရှိလား"

"မောင်းသင့်ရင်တော့ မောင်းရမှာ ပေါ့"

"ဟား ... မိုက်တယ်ဗျာ၊ ကောင့်ပေါ့ ... ကောင်းပေါ့"

မနက်စောစော ကားရှင်း လူရှင်းမို့ သူမက ကားကို ခပ်သွက်သွက် မောင်းလာတာဖြစ်တာကြောင့် ဘုရင့်နောင်ရှိ ရွှေစံပယ်ရိပ်မွန်သို့ ဘယ်လိုတောင် ရောက်လာမှန်း မသိပါ။ ရွှေစံပယ်ရိပ်မွန်ထဲသို့ ကားကိုချိုး ကွေ့တော့မှ ပင် သူက ရောက်နေပြီမှန်း သတိပြုမိလိုက်ရတာဖြစ်သည် ။ သူမက သူတို့ တိုက်ရှေ့တည့်တည့်မှာ ကားရပ်ပေးလျှင် သူက အရင်ဆင်းသည် ။ ဒီတစ်ခါတော့ သူမက ကားနောက်ဖုံးကို လှုပ်ကာ သူ့အထုပ်ကို ချပေးပါသည် ။ သူက တစ်ထောင်တန် ငါးရွက်ကို ရေတွက်ကာ လှမ်းပေးလိုက်လျှင် သူမက ခပ်တည်တည်လှမ်းယူရင်း သူ့ကိုတည့်တည့်စိုက်ကြည့်ကာ ...

"ကျောက်ပန်းတောင်းသား၊ ရှင့်နာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ"

"ဟင် ... ဘာလုပ်မလို့ လဲ"

"ဪ ... ဒါတော့ စဉ်းစားတတ်သေးတာပဲနော်။ ရှင့်နာမည်မပြောလည်း ရှင့်အကြောင်းကတော့ တော်တော်သိနေပါပြီ ...

ရှင့်ကို စေတနာနဲ့ သတိပေးလိုက်ပါရစေ။ နောက်နောင် ကိုယ်နဲ့ မသိတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ကိုယ့်အကြောင်းတွေ လုံးစေ့ပတ်စေ့ လိုက်ပြောပြနေတာမျိုးကို ဘယ်တော့မှ မလုပ်ပါနဲ့ ...

ဒီလောကကြီးထဲမှာ ရှင် အသက်ရှည်ရှည် အနာဝေဝေးနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး နေချင်သေးတယ်ဆိုရင်ပေါ့ ..."

သူမက သူ့ကို ခက်သေးတယ် ဟူသော ပုံစံဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်ကာ

ကားပေါ်တက်ပြီး မောင်းထွက်လို့ သွားလေသည် ။ သူက
နားမလည်စွာဖြင့် ခေါင်းကုတ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။ သို့သော် ကြာကြာ
ခေါင်းမကုတ်အားချေ။ ဗိုက်ထဲက တကျွတ်ကျွတ်နှင့် ဆာလောင်လှပြီမို့
အိမ်ရှေ့က ဘဲလ်ကိုသာ ခပ်နာနာနှင့် ဖိနှိပ်လိုက်တော့သည် ။

ပြီးတော့ ... ကျောက်ပန်းတောင်း လေသံအတိုင်း အကျယ်ကြီး ...

"ဗျို့ ... လေးသောင်း"

"ဟား ဟား ဟား ... ဖြစ်ရလေ စိန်ရယ်၊ ဒါဆို နင် စောစောစီးစီး ဟာသတစ်ပုဒ် တွေ့လာတာပေါ့"

နှင်းပွင့်က ပုစွန်နိုင်လွန်တစ်ဖတ်ကို တူနှင့်ညှပ်ယူကာ အချဉ်ရည်နှင့် တို့ ပြီးနောက် ပါးစပ်ထဲသို့ ထိုးသွင်းရင်း ပြောသည်။ ။ စိန်ကတော့ အခုနကလေးတင် တွေ့ခဲ့သော ကျောက်ပန်းတောင်းသားတစ်ယောက် ဒီလိုအချဉ်ရည်နဲ့ တို့ စားမခံရပါစေနဲ့ ဟု တိတ်တိတ်လေး ဆုတောင်းပေးနေမိသည်။ ။ ရန်ကုန်လို မြို့ကြီးပြကြီးမှာ ကိုယ့်အကြောင်းတွေကို တွေ့တဲ့ လူ ချက်ချင်းလျှောက်ပြောသော ဒီလူရဲ့ ကံကြမ္မာကို စိန် တွေးမကြည့်ချင်ပေ။ ဘယ်လို အူကြောင်ကြောင်မှန်း မသိပါ။

ဒီမနက် စိန်သည် အဝေးပြေးကွင်းကို ကိစ္စတစ်ခုဖြင့် ရောက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ အိမ်ရဲ့ အလုပ်ကိစ္စဆိုလျှင်လည်း မမှားလှပါ။ ကိစ္စပြီးတာနဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ နှင်းပွင့်နှင့် ဒင်းဆမ်းသွားစားဖို့ ချိန်းထားပြီးသားလည်း ဖြစ်သည်။ ။ ကိုရွှေကျောက်ပန်းတောင်းသားကို မြင်မြင်ချင်း စိတ်ဝင်စားသွားပြီး လိုက်ပို့ပေးမိသောကြောင့်သာ နောက်ကျသွားရခြင်းဖြစ်သည်။ ။ နှင်းပွင့်ကတော့ စိန် ပြန်ပြောသော အဖြစ်တွေကို နားထောင်ကာ ရယ်လို့ မဆုံးချေ။

"ဒါဖြင့်ရင် အဲဒီ အူကြောင်ကြောင်ငနဲကို တို့ တွေ ကျောင်းမှ ပြန်ဆုံ

ရဦးမှာ ပေါ့ ...

တွေ့ချင်လိုက်တာဟယ်၊ ကျောင်းမှာ လည်း ဘယ်လိုတွေ အူကြောင်ကြောင် လုပ်ဦးမလဲ မသိဘူးနော်"

စိန်က လက်ဖက်ရည်ချိုချိုကို တစ်ငုံငုံကာ ခေါင်းတစ်ချက် ညှိတ်ပြ လိုက်မိသည် ။ သူကား ကျောက်ပန်းတောင်းကနေ၍ ရန်ကုန်သို့ MBA လာတက်တယ် ဆိုတာကို သူ ပြောပြသဖြင့် သိရသလို စိန်နဲ့ နှင်းပွင့်က လည်း ရန်ကုန်စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်မှာ MBA သင်တန်းတက်ဖို့ ပြင်ဆင် နေကြသူတွေဖြစ်သည် ။ ဒီအတိုင်းဆိုလျှင် သူ့ကို ကျောင်းမှာ တွေ့မြင်ရ ဖို့ သေချာသလောက်ရှိနေခဲ့ပြီ။

"အူကြောင်ကြောင် ဆိုတာထက် ရိုးသားလွန်းတာဟ။ သူများ တွေ့နဲ့ မူကွဲပြီး ထွက်သွားတော့ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားတာပေါ့"

"တော်တော်ရယ်ရမှာ ပဲနော်၊ သူ့ပုံစံက ဘယ်လိုပုံစံလဲ တိုက်ဂေါ လား"

"သိပ်တိုက်ဂေါတော့ မဟုတ်ဘူး ။ တီရှပ်နဲ့ ဂျင်း(နံ)နဲ့ တော့ ဝတ်တယ်ဟ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ flow နဲ့ သူ့ style ကိုကြည့်လိုက်တာနဲ့ နယ်ကဆိုတာ သိပ်သိသာစေတယ် ...

အထူးသဖြင့် သူ ပြောတဲ့ flow ပေါ့။ အဲဒီ အရပ်ဒေသဘက်ကလူတွေ စကားပြောရင် လေးလေးကြီးတွေဟ။ မန္တလေးက လူတွေလည်း စကား ပြောရင် ဟောဟောဒိုင်းဒိုင်း ပြောတတ်ကြတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ က လေးတယ်၊ သိပ်သိသာတယ် ...

လူတစ်ယောက်ရဲ့ စကားပြောတဲ့ လေသံ၊ သူ့ flow ကို နားထောင်ကြည့်တတ်ရင် သူဟာ ဘယ်အရပ်ဒေသကဆိုတာ

အကြမ်းဖျင်းတော့ မှန်းဆလို့ ရတယ်။ ဥပမာ ... အထက်အညာကလား အောက်ပြည်သားလား တောင်ပေါ်ဒေသကလား၊ မြိတ် ... ထားဝယ်ဘက်ကလား စသဖြင့်ပေါ့"

"ဟင်း ... ကျောက်ပန်းတောင်းသားတို့ တော့ ကံဆိုးပြီ။ လူတွေကို လိုက်ပြီး လေ့လာခဲ့ခြင်း စိတ်ဖြာတတ်တဲ့ စိန်ပန်းနီနီနဲ့ မှ ပဲ ထိပ်တိုက် တွေ့ခဲ့ရတယ်လို့ ..."

သေဖို့ သာပြင်ပဲ"

နှင်းပွင့်ရဲ့ စကားကိုတော့ စိန်က ဘာမှ မပြောဘဲ အသာပြီးနေမိလေသည်။ ။ နှင်းပွင့်ပြောသလိုပင် စိန်သည် လူတစ်ယောက်ကို လေ့လာ အကဲခတ် ဆန်းစစ်ရသည့်အလုပ်ကို အင်မတန် စိတ်ပါဝင်စားသူ ဖြစ်သည်။ ။ လူတွေရဲ့ ကွဲပြားခြားနားတဲ့ ကာရိုက်တာတွေကို လေ့လာအကဲခတ်ကာ အဲဒီလူဟာ ဘယ်လိုစိတ်နေသဘောထားရှိတယ် ဆိုတာကိုလည်း ခန့်မှန်းတွက်ချက်ရတာကို ဝါသနာပါသူဖြစ်သည်။ ။ အဲဒီလို စွဲစွဲမြဲမြဲ လုပ်လာတဲ့ အတွက်ကြောင့်လည်း ချိန်မှာ တော့ စိန်သည် လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်တာနှင့် ဘာဆိုတာကို အပေါ်ယံလောက်တော့ ချက်ချင်းဆုံးဖြတ်နိုင်လေသည်။ ။

"သူ ကံမဆိုးပါဘူးဟာ။ ငါနဲ့ တွေ့တာ သူ ကံကောင်းသွားတာ။ ငါ့ နေရာမှာ သာ တခြားမရိုးသားတဲ့ လူဆို သူသေမှာ ..."

အင်း ... ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ ဒီလိုလူမျိုးလည်း ရှိသေးတာပဲ။ သူက လူတိုင်းကို သူတို့ မြို့က ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်တွေလို သဘောထားတာကိုး"

"ရုပ်ရည်ကရော ဘယ်လိုပုံစံရှိလဲ"

"ဟွန်း ... နင်ကလည်း ဒါပဲ စိတ်ဝင်စားနေပြန်ပြီ။ နင်တို့ တွေဟာ

လေ အဲဒီ အပေါ်ယံအရေပြားကိစ္စတွေကို သိပ်ဦးစားပေးတာပဲ"

"ဪ ... အလှမကြိုက်တဲ့ လူ ရှိလားဟဲ့"

"ရှိတယ် ... ငါရှိတယ်"

"ဟွန်း ... နင့်ကိုတော့ ထည့်မပြောနဲ့ ။ နင်က ဂေါက်နေတာပဲ"

အဲဒီစကားကိုတော့ စိန်က တဟားဟားပဲ အော်ရယ်မိသည် ။ နှင်းပွင့် ပြောသလိုပင် အလှမကြိုက်သော ရှားရှားပါးပါးမိန်းကလေးထဲတွင် စိန် ပါဝင်လေသည် ။ စိန်ရဲ့ ရုပ်ရည်ဟာ လှပချောမောသော စာရင်းထဲမှာ လည်း မပါဝင်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်နေရာက ဆွဲဆောင်မှု ရှိနေမှန်းမသိ ရှိနေသည် ဟု တော့ တော်တော်များများက ပြောကြသည် ။

စိန်ကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရွက်ကြမ်းရေကျိုဟု သာ ထင်၏။ စိန်သည် အရပ်ငါးပေခန့်နှစ်မခန့်ရှိပြီး ဖြူဖြူသွယ်သွယ် ကိုယ်လုံးကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည် ။ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသော အဝတ်အစားများကိုသာ အများဆုံး ဝတ်ဆင်တတ်ပြီး မိန်းမသိပ်ဆန်သော အဝတ်အစားများကို ဘယ်တော့မှ မဝတ်တတ်ချေ။ တစ်ကိုယ်ရည် သန့်ရှင်းရေးကလွဲပြီး အလှအပရေးကို လုံးဝဂရုမစိုက်တတ်ပါ။။ အလှပြင်ပစ္စည်းများကို စိတ်မဝင်စား၊ အဝတ်အစားလှလှပပများကို စိတ်မဝင်စား၊ ဒါကြောင့် နှင်းပွင့်က Shopping ထွက်ချင်တိုင်း ဒုက္ခရောက်ရလေ့ရှိသည် ။

"သူ့ရုပ်ရည်က လုံးဝမြန်မာရုပ်ဟာ သိလား"

"ဟွန်း ... နင်ကတော့ စားပြီ။ ဘယ်သူတွေကရော ဘိုရုပ်ပေါက်နေလို့လဲ"

"ဟား ... နင့်ကို အဲဒါကြောင့် ညှိတယ်လို့ ပြောတာ။ ငါနဲ့ ပေါင်းနေရင် ငါ့တစ်ဝက်လောက်တော့ ပြေးစမ်းပါ ..."

ငါတို့ မြန်မာတွေရဲ့ မြန်မာစစ်စစ်ရုပ်က ဘယ်လိုရှိလဲ သိလား"

"မသိဘူး"

"အဲဒါ ညံ့တာပဲ။ ဂျာနယ်တချို့မှာ အရင်တုန်းက မြန်မာတွေရဲ့ မာတိပုံတွေကို ထည့်ဖော်ပြပေးထားတာ နင် မမြင်ဘူးလား။ မြန်မာတွေရဲ့ ရုပ်ရည်အစစ်က ညိုညိုမောင်းမောင်းတွေ သိပ်မလှဘူး ...

ယပလက် (ယိုးဒယား) တွေနဲ့ အရမ်းတူတယ် ...

နင် ကြည့်လိုက်ပါလား။ ယပလက်တွေရဲ့ ရုပ်တွေက လှမှ မလှတာ။ လှတယ် ဆိုတာတွေက မျိုးစပ်ထားလို့ လှတာ။ သူတို့ ရုပ်အစစ်ဆိုရင် လုံးဝမလှဘူး။ အဲဒီလိုမလှတာများ တဲ့ တို့ မြန်မာတွေရဲ့ မြန်မာရုပ်အစစ်တွေထဲမှာ ကြည့်ကောင်းနေပြီဆိုရင် ဒါ တော်တော်ထူးခြားနေပြီပဲ ...

အဲဒီကျောက်ပန်းတောင်းသားရဲ့ ရုပ်ကလည်း အဲဒီလိုမျိုးပဲ။ အရမ်း မြန်မာဆန်တယ်။ This is Myanmar face လို့ အမှတ်အသားပြုလို့ ရတဲ့ မျက်နှာမျိုး။ ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်းရေးတဲ့ ဇော်ဟိတ် ဆိုတဲ့ ဇာတ်ကောင်လိုပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သူကတော့ အူကြောင်ကြောင်နိုင်တယ်၊ အဲဒါပဲ ...

အဲဒီလို ရုပ်မျိုးက Style တစ်ခုဝင်အောင် နေတတ်ရင် လုံးဝကွဲထွက်လာပြီး Star တစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်တယ်။ Style နဲ့ မနေတတ်ရင် တောဂိုက်ဖြစ်သွားမယ်။ ဒါပဲ ... သူက အစွန်းနှစ်ဖက်မှာ ရှိတယ်"

"အောင်မယ်လေးဟယ် ... နင့်ဟာကလည်း အခုမှ တွေ့တဲ့ လူကို Comment တွေ အမျိုးမျိုး ပေးနေလိုက်တာ ...

သူများကို ပြောမနေနဲ့ ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း Style ဝင်အောင် နေဦး"

"This's my own style"

ရိုးရှင်းနေသော စိန်ရဲ့ Style ကို နှင်းပွင့်က
နှာခေါင်းတစ်ချက်ရှုံ့ခြင်းဖြင့် ဂုဏ်ပြုသည် ။ ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော
စိန်ကတော့ ကိုယ်ယုံကြည်ရာကိုပဲ ကိုယ်လုပ်သည် ။ အများ သဘောကျ
အောင် သွားခေါ်ပြမည့်လူစားမျိုးထဲတွင် စိန်ပန်းနီနီ ဆိုသော မိန်းက
လေးတစ်ယောက် မပါဝင်တာကတော့ အသေအချာပဲ ဖြစ်လေသည် ။
